

KARL MAY

AZ OLAJKIRÁLY

I.

DUNA INTERNATIONAL

Bevezető

Csikordulva, lassú tempóban gördülnek a nehéz teherrel megrakott szekerek. Mindegyiket négy ökör húzza. Nehéz léptű emberek vonulnak, mindig csak a lemenő nap irányába. Útjukat porfelhő kíséri.

Kivándorlók.

Hazájuk mostohán bánt velük, most újat, jobbat keresnek. Fáradtak, de reménykednek, bizakodva tekintenek a jövőbe. Ám ez a táj nem híres a vendégszeretetéről.

Ők pedig nem hősök, de ha élni akarnak, bátrakká kell válniuk.

Arizonában fehér banditák támadnak rájuk. Segítségükre siet azonban a Trifolium, a három igaz ember.

Alig múlik el a veszély, máris újabb jelentkezik. Vérszomjas nijorák pueblójába űzi őket egy váratlanul rájuk törő vihar.

Foglyok.

A helyzetük reménytelen.

Ember át nem töri az ódon építmény méteres kőfalait.

Winnetou és fehér testvére, Old Shatterhand azonban nem ismer lehetetlent.

Az Olajkirály és két elvetemült cimborája aljas terveket sző. Hogy sikerül-e mesterkedésük, arra csak égnek törő bércek, zúgó fenyvesek között kapunk választ.

A Komor-víz környékén ádáz indiánháború tör ki. Kitérni előle már képtelenek.

Sorsuk megpecsételődni látszik.

De a Vadnyugat neves vadásza nem adják fel.

Csak ezután kezdődik az igazi küzdelem...

1. Fogadások

Ha valaki el akar jutni Paso del Nortéból a szokásos úton Colorado Riveren át Kaliforniába, annak még Tucson, Arizona fővárosa előtt érintenie kell az ódon San Xavier del Bac-missziót, amelyet ezerhatszázhatvannyolcban alapítottak.

Az arra járó vándor ma is álmélkodva szemléli a pompás épületegyüttest, amely megközelítőleg nyolc mérföldnyire található a várostól déli irányban.

Kiemelkedik a többi közül a főkúpna hatalmas kupolája, amely díszére válna bármelyik nagyvárosnak az Újvilágban.

Abban az időben, amikor elbeszélésünk játszódik, kicsiny falu települt a misszió köré. Papago indiánok vertek ott tanját, apraját-nagyját számítva, mintegy háromszázan. Ők már régen felhagytak őseik zabolátlan életével, kóborlásaival. Békésen, szorgalommal művelték földjeiket, búzát, kukoricát, zöldséget termeltek.

Sokat szenvedtek a környéken csavargó fehér csöcseléktől; a banditák könyörtelenül fosztogatták őket.

Törvény, hatóság nem védte meg a kicsiny települést. Ezek a haramiák teljes szabadságot vívtak ki maguknak, a bandákban erőszak uralkodott a jog pedig az erősebb oldalán állt mindig.

A fővárosban állomásozott ugyan helyőrség, de túl kis létszámú ahhoz, hogy biztosítsa a térség rendjét. Még azután nem is nyagyon igyekeztek ellátni feladatukat.

Az indiánok magukra maradva nem várhattak külső segíségekre.

Olykor azonban vetődtek errefelé olyan igazságot kedvelő, bátor férfiak, akik egyedül vagy szövetkezve felléptek az emberi mivoltukból kivetkőzött rablókkal, gyilkosokkal szemben.

Ők sem válogattak az eszközökben. Az erőszak mellett azonban gyakran választották a cselt és a furfangot. Megesett, hogy ravasz fondorlattal pusztították el azt a bandát, amelynek nyomába eredtek.

Az indián faluba még jóval korábban egy ír származású férfi érkezett, akinek valamiért feltűnő gyorsasággal kellett elhagynia előző lakhelyét. Üzletet nyitott a szélső házaktól fél mérföldnyire, egy deszkabódében. Azt híresztelte, hogy kapható nála minden jelentősebb áruféleség.

Jobbára azonban tüzes vizet, azaz házi főzésű pálinkát árult.

A düledező építményt céljainak megfelelően alakította át. A belseje egyetlen teremből állt, melyet némi nagyképűséggel vendéglőnek hívott. A fészer hátsó oldalához kisebb helyiségeket ragasztott, konyha, raktár és hálókamra gyanánt.

Elöl a homlokzati részen keményre döngölték a talajt, cölöpöket ástak a földbe, azokra gyalulatlan deszkákból asztal-
lapokat erősítettek.

Az udvart két gyönyörű hikoridiófa árnyékolta, amelyek saját maguk sem tudták, hogyan kerültek az északi tájra. Arizonába, azért jól érezték magukat, tömött lombkoronájuk eltakarta még az épület nagy részét is.

Jobb érzésű emberek messze elkerülték ezt az üzletnek nevezett kocsmát. Annak ellenére, hogy tulajdonosa az ajtó fölé krétával rajzolt nagy ákombákom betűkkel tetszetős cégért szerkesztett:

„Pat’s General Store”¹

¹ Patrik szatócsboltja

Ám az utak vándorának nincs lehetősége válogatásra a vendégfogadók között, fárasztó útja végeztével, vagy ha ráesteledett, be kellett térnie oda, ahol megpihenhetett.

Ezért azután, ha ritkán is, csak akadt vendége az ír kocsmárosnak.

* * *

Gyönyörű áprilisi délután volt.

Kellemes meleget árasztva villantak át a nap sugarai a levelek között. Jókedvet, vidámságot, reményt, bizakodást sugalltak. Azt üzenték, ébred a természet, valami új veszi kezdetét.

Mindez cseppet sem hatott az egyik asztalnál üldögélő magányos férfirra, aki bosszús arccal meredt maga elé.

Unott, görnyedt tartásán látszott, hogy csapnivaló kedve van.

Hirtelen megragadta az előtte álló üres poharat, és türelmetlenül koccintotta néhányszor az asztal lapjához. Mivel a sürgető jelzésre nem jött senki, bőszen haraggal kiáltott a nyitott ajtó felé:

– Hé, te vén boszorkány! Süket vagy? Hozz brandyt, de jó sokat! És gyorsan, mert szomjan halok!

A kiáltozásra öreg néger asszony lépett ki a bódéból, jókora palackkal a kezében. Zsörtölődő gazdájához csoszogott, és csordultig töltötte a poharát.

Az ír egyetlen lendülettel felhajtotta a méregerős italt, majd türelmetlenül dörmögte:

– Még!

– Lenni sok inni! Lesz beteg! – tiltakozott az idős cseléd, de azért újratöltötte a poharat. Igaz, ezúttal csak félig.

– Ha magam meg nem iszom, itt eszi meg a fene! – dohogott a kocsmáros. – Egy szál vendéget sem látni egész nap. Ezek a vörös kutyák meg nem akarnak rákapni az italra.

– Lenni majd nem egyedül, jönni vendég.

– Ezt meg honnan veszed?

– Rosie lát Tubac úton...

– Kicsodát?

– Rosie, szem lát rossz. Lovas jön sok...

Erre már felpattant a kocsmáros, a kunyhó sarkához sietett, ahonnan ellátott az országútig, ami voltaképpen csak egy kigyózó csapás volt a messzeségben. Gyorsan visszatért, lelkesen rivallt cselédjére:

– Vendégek! Méghozzá jó ismerősök – mondta. – Buttler és bandája, a „héják”. Ők mindig nagyon szomjasak, gondoskodjunk hát róluk!

Nyomban el is tűntek az épületben.

Néhány perc múlva tizenkét lovas érkezett. Leugráltak a nyeregből, az állatokat hagyták szabadon legelészni. Vad külsejű, durva arcú, szedett-vedett ruházatú fickók, de kitűnő fegyverekkel. Nagy hangon kiáltoztak, pillanatok alatt elfoglalták az árnyékos asztalokat. Amikor szitkozódásukra senki nem jött elő, egyikük kaján vigyorgással többször belőtt revolveréből a nyitott ajtón át az épületbe.

Viselkedésük riasztó volt és visszataszító. Ilyen emberekre szokás mondani, hogy „szívesebben látjuk őket menni, mint jönni”.

– Halló, Paddy! – harsogták – Nem látod, milyen előkelő vendégeid érkeztek? Vagy itthon sem vagy, öreg méregkeverő? Elő azzal a pokoli kotyvalékkal!

Paddy közismerten tréfás megszólítása az íreknek Nyugaton. A kocsmáros a lövéseket követően rövidesen meg is jelent az ajtóban, több megtöltött üveget szorított karjában, poharakkal együtt.

– Már itt is vagyok „Mes’surs!”² – köszöntötte a társaságot ragyogó arccal. – Legyetek üdvözölve, éreztétek jól magatokat nálam!

² Uraim!

– Hagyd csak a szép szavakat, vén gazfickó! – torkolták le az asztaloknál ülők. – A te italodat inni kész öngyilkosság.

– Azért üthetek én csapra más hordót is, Mr. Buttler! – méltatlankodott az ír. – Csak annak ára van... Régi nem láttam a társaságot. Hogy megy a sorotok? Esetleg valami jó fogás?...

– Jó?... – mordult fel a Buttler nevezetű, megvető kezelegyintéssel kísérve szavát. Feltehetően ő a banda vezére, legalábbis némi tiszteletet fedezhetünk fel vele szemben a többiek részéről. – Semmi, Paddy, érted, semmi!

– Mi történt veletek? Arról vagytok híresek, hogy ott is zsákmányra leltek, ahol más semmit sem talál. Én meg reménykedtem, amikor megláttalak titeket, hogy jó üzletet kötünk ezúttal is.

– Veled csak rosszat lehet – bosszankodott tovább a bandita. – Becsapsz és kiszipolyozol minket!

– Hogy mondhatasz ilyet?! – szólt rosszallóan a gazda. – Igyekszem mindig a legbecsületesebben eljárni veletek szemben.

– Már a saját szempontodból, vén uzsorás! De hagyjuk. Veled kivételt teszünk, mert számíthatunk rád, ezért zsarolj csak nyugodtan tovább. Ha túlzásba viszed, megunom, és egy golyó akad mindig a számodra.

– Nem értem, miért fenyegetsz – csodálkozott a kocsmáros. – Hiszen tud...

– Most már elég legyen! – csattant fel Buttler. – Beszéljünk másról. Éhesek vagyunk. Mit tudsz adni?

– Semmit.

– Hús?

– Hetek óta színét sem láttam.

– Tojás?

– Ugyan, mi tojta volna? Leöltetek minden szárnyast, amikor erre jártatok a múltkor.

– Kenyér?

– Kukoricalepény, előbb azonban meg kell sütni azt is.

- Hát készítsd el, húsról majd mi gondoskodunk.
- No, arra kíváncsi vagyok! – hitetlenkedett az ír. – Még az egerek is elköltöztek a faluból, nem tudták elviselni az éhezést.
- Süsd a lepényt, ne kételkedj! Bízzál bennünk!
- Mégis, hogyan képzeled, Buttler uram?
- Ökröt vágunk, Paddy! Méghozzá jó kövéret.
- Képtelenség!
- Nagyon is valós. Kivándorlók vonulnak a Rio Santa Cruz völgyében, minden szekeret négy ökör vontat. Egyet elveszünk tőlünk!
- És majd csak úgy odaadják? Nem bocsáthatják áruba az igavonó állatokat! A pénzzel úgysem tudnának mit kezdeni.
- Hogy te milyen feledékeny vagy! – szólt gúnyos nevetéssel a bandita. – Elkerülte figyelmedet, hogy mi nem megveszünk valamit, hanem el! Mikor fizettem én ilyesmiért?
- Hm! – csóválta meg fejét a kocsmáros. – Csak nehogy baj legyen belőle. Főképp ne a tanyám közelében. Így se örvendek valami jó hírnek a környéken. Azt is vegyétek figyelembe, hogy Tucsonban, alig nyolc mérföldre helyőrség állomásozik.
- Katonák... – legyintett Buttler. – Örülnek, ha meghúzódhatnak a fészükben. Azért igazad van. Vigyázni kell, de nem miattuk. Ismét kóborol a vidéken egy pokolfajzatokból álló csoport, akiktől tanácsos óvakodni.
- Hatósági emberek?
- Ördögöt! Fehér vadászok, akik azt tűzték ki célul, hogy megszabadítják Arizonát a magunkfajta ágrólszakadt nyomorgó fickóktól. Kevesebben vannak, mint mi, de veszélyesebbek egy szakasz katonánál. Amellett nem árulkodik semmi arról, hogy miben sántikálnak. Még szerencse, hogy én messziről rájuk ismerek, meg hát lőni mi is tudunk. Ne aggódj, óvatosak leszünk!

– Becserkésztétek már a karavánt?
– Paddy! Nem vagyunk kezdők! – mondta rosszállóan a bandavezér – Ismeretek nélkül nem látunk munkához.

– Sokan vannak?

– Négy ökrösszekér. Nekünk való falat. Komoly ellenállásra nem kell számíthatnunk. Most csak az ökröt szerezzük meg, és majd később csapunk le rájuk.

– És az emberek?

– A négy hajtó nem sokat számít. A scout viszont igazi nyugatjáró. De majd kap egy golyót. Láttunk még lovon egy idős embert és két fiataalt. Azok még majdnem gyerekek. A ponyva alatt bizonyára csak az asszonyok ültek a porontyaikkal.

– Más?...

– Senki... azaz, várj csak. Velük tart még egy fura alak. Idegen nyelven gagyog, rőfnyi kardot hord az övén, és kezével állandóan hadonászik a levegőben, mintha rajzolna valamit.

– Bolond?

– Sok esze nem lehet, hogyha karddal az oldalán ögyeleg itt, a Vadnyugaton. De hagyjuk! Fontosabb dolgaink vannak. Meg kell beszélnünk a részleteket... – fejezte be a bandita.

– Remélem, nem hagytok ki az üzletből! – aggodalmaskodott az ír.

– Ezt úgy mondod, mintha bármikor is elfeledkeztünk volna rólad! Hisz ezúttal is te fogod értékesíteni a zsákmány egy részét.

– Megnyugtattál. Már attól félttem, kimaradok.

– Te csak ne tarts semmitől, amíg engem látsz! – mondta fölényesen Buttler. – Most azonban gyere, üljünk le, beszéljük meg a dolgainkat.

Félrevonultak a „vendéglőbe” tanácskozni.

A banda meg a fák alatt harsány röhögés, kiáltozás mellett múlatta az időt, otromba tréfálgozással, ugratással.

Az ír kocsmáros „hójáknak” nevezte vendégeit. Valójában az angol „The Finders”³, vagy a német „die Findigen”⁴ szavak pontatlan fordítása volt ez, ami végképp nem illett a társaságra.

Kicsit ironikus, talán még kedveskedő csipkelődésnek hatott a szó, noha ez a tizenkét fős martalócbanda olyan tagokból állt, akik félelmetes hírnévre tettek szert Dél-Arizonában. Habozás nélkül raboltak, de öltek is, ha érdekük úgy kívánta. Innen a nevük: hóják. Ha egyszer szemet vetettek valami zsákmányra, azt megszerezték akár a legkegyetlenebb módon.

Eltűntek, majd felbukkantak a térség más-más tájain. Kitiűnő lovaikkal nem versenyezhetek a katonák rendszerbe szoktatott, de lomha, súlyos hátasai.

Ezért azután csak a szörnyű gáztettek nyomai maradtak utánuk, míg a banda már hetedhét határon túl járt.

Beljük kötni meg egyáltalán nem volt tanácsos, mert pompás fegyvereik voltak, és azokat habozás nélkül használták is, ha szükségét látták.

Hirtelen csend támadt a mulatozó társaság körében. Csofálkozva fordultak az e pillanatban érkezett három jövevény felé, akik megjelenésükkel jogosan ejtették ámulatba a banditákat.

Belovagoltak az udvarra, leszálltak a nyeregből, állataikat rövid pányvára kötötték, hogy ne kóboroljanak el.

Az új vendégek leültek egy távolabbi, üres asztal mellé, anélkül, hogy a „hójákra” ügyet vetettek volna.

Egyikük, talán éppen a vezetőjük, kicsi, bohókás mozgású fickó volt. Kopottas posztókalapjának széles karimája mélyen lekonyult, csaknem a vállát súrolta. Gazdáját láthatóan nem zavarta. Úgy vélhette, hogy jó szolgálatot tesz esőben.

³ vezető, felderítő

⁴ észrevevő, megszerző

Az arcát borító szőrerdőből rémítően nagy orr tolakodott elő. Fölötte élénk, mozgékony szempár villant, melynek kutató, fürkésző pillantása leleményességről, okosságról, jó adag furfangról árulkodott. Ahogy körbenézlődött az udvaron, úgy tetszett, hogy érdeklődése csupán a kocsmának szól, pedig valójában a mulatozó társaságot vizsgálgatta.

Felsőtestét bő, térdét verdeső szarvasbőr kabát-szerűség fedte, aminek alig látszott az eredeti anyaga, mert foltok tömege borította. Olyan hatást keltve, mintha egy gyermek a nagyapja felöltőjébe bújt volna.

Pipaszár lábain rojtos nadrág, ennek szarait súlyos csizmákba dugta, melyekre bőrlegging⁵ simult. Kezében egy husángszerű puskát tartott, amely úgy nézett ki, mintha most vágták volna le a fáról.

Egyéb fegyver nem is látszott nála, mert az övét takarta a kabát.

Ejtsünk még szót a lováról, amely... nos, valójában öszvér volt. Korát ne firtassuk. Talán még Noé bárkájából kerülhetett elő. Sörénye rég lekopott, farkának szőrtelen csonkja erőteljesen fityegett hátsó felén.

Elképesztően sovány, valósággal zörgő csontú állat volt. Óvatosan lépkedett, mintha mindjárt összezsugorogna, ám élénk, okos szemei figyelmet érdemeltek, és meghökkentő módon kitartásról, szívósságról árulkodtak.

A második vendég sem volt kevésbé feltűnő jelenség. Száraz nyurga fickó. Csontos alakja erősen hajlott, mintha folyton a földön a vadászcipőbe bújtatott lábait szemlélné.

Felsőtestét szűk mellény fedte, mely alól előbukkant kocás inge. Széles övén két revolver függött az elmaradhatatlan kés társaságában és néhány kisebb táská, melyekben a vadászembernek szükséges apróságok lapulhattak.

⁵ csípőig érő, hátul nyitott lábszárvédő

Szögletes vállát tarka mexikói szőttes borította, míg fején különös valami ült. Bármi lehetett, csak hagyományos értelemben vett sapka vagy kalap nem. Válláról hosszú puska lógott alá. Múzeumba kíváncozó példány. Olyan, amellyel kapcsolatban az a kérdés: kire jelent nagyobb veszélyt, ha elsül, a célra vagy a célzóra?

Harmadik társuk is magasra nyúlt, hórihorgas legény volt. Száraz, csontos teste valósággal imbolygott a szélben. Fejére bikavadító piros kendőt kötött, míg ruházata... Hát, az megérne egy alapos nyomozást, már származását illetően, hogy honnan és hogyan került ennek a prérifjárnak a testére.

Gazdagon díszített, tűzpiros színű huszárdolmányt viselt, hozzá nem illő vászonnadrággal, lábán hosszú szárú csizmát, félelmetesen nagy sarkantyúkkal.

Övéből revolveragy és késének nyele kandikált elő. Kezében Kentucky-puskát szorongatott, amely hozzáértő ember kezében soha nem téveszt célt.

Szája szinte egyik fülétől a másikig ért, arcáról a megtestesült becsületesség sugárzott.

A két új jövevény lova sem mostanában látta meg a napvilágot. Sok fáradságot, viszontagságot mérhettek, mindazonáltal gazdáik nem váltak volna meg tőlük semmi pénzért.

Miután helyet foglaltak, az ír hozzájuk sietett. Üdvözölte őket. Érdeklődött, óhajtának-e inni valamit.

– Mit kaphatunk? – kérdezte a kicsi.

– Brandyt, Sir.

– Legyen, ha más nincs. Kérünk három pohárral.

– Ugyan, mire számítottak? – méltatlankodott a kocsmáros. – Talán francia pezsgőt kértek volna? De annak ára van! Önök pedig, ahogy elnézem...

– Sajnos, szegények vagyunk, ez a helyzet! – válaszolta a kicsi szomorúan. – De ha sokáig beszélgetünk, lemaradunk még a brandyról is, mert szomjan halunk.

– Jó, jó, megyek már... – dörmögte a fogadós, és elviharzott.

Rövidesen visszatért a kért itallal. A poharakat gondosan az asztalra állította, és utána visszament a bandavezérhez.

A foltos kabátú vendég megízlelte a gyanús színű folyadékot, majd keserű grimasszal sietve letette poharát.

Így tettek a társai is.

– Fujj! – bosszankodott a huszárdolmányos. – Legszívesebben a földdel itatnám meg ezt a lötytyöt. Ez az ír gazember meg akar ölni minket!

– Csak próbálja! – nevetett a tömzsi. – Sokan akartak már, de mi túléltek mindet. Honnan veszed, hogy ír lenne?

– Ugyan! Aki nem ismeri fel benne első pillantásra a származását, az tökfilkó.

– Látod, mennyire igazad van. Az tényleg ostoba lehet, akinek ez nyomban nem sikerül. Épp ezért csodálkozom rajtad, hihihih!

Ez a „hihihih” sajátosan hangzott. Szokása lehetett az apró embernek a különös nevetés, melyhez vidáman csillogtak apró, ravasz szemei.

– Azt mondod, hogy ismét balga szamárrá voltam? – méltatlankodott a langaléta.

– Állandóan, Will! Te már csak ilyen vagy. Ha jól számolom, jó tizenöt éve „greenhorn”⁶.

– Aki ennyi időt élt már Nyugaton, az nem lehet zöldfülű – méltatlankodott a hosszú.

– Ez általában igaz. De aki éveken át nem képes tanulni, okosabbá válni, az örökké greenhorn marad. Hanem mi a véleményed erről a sok gentlemanről, akik ugyancsak vidáman szemlélnék minket?

– Semmi jó. Egyébként rajtad nevetnek, öreg Sam.

A tömzsi, teljes nevén Sam Hawkens, ravasz mosollyal csóválta meg a fejét, majd így szólt:

⁶ zöldfülű

– Lehetséges. De még mindig jobb, mintha téged néznének, pajtás...

– Hogyhogy? – kapta fel a fejét az, akit előbb Willnek szólítottak, a vezetőkéneven Parker.

– Mert akkor nagyon elszomorodnának, és szánalomból keserves sírógörccs venne erőt rajtuk.

Így ugratták egymást, szórakoztak a legnagyobb barátságban, de arra nagyon vigyáztak, nehogy megbántsák egymást.

Pajtások voltak, jó pajtások.

Habozás nélkül rohantak volna veszélybe, ha valamelyikük bajba kerül. Együtt járták a Vadnyugat ösvényeit, élvezték a feltétlen szabadságot, nem függtek senkitől, és maguk döntöttek, mit tegyenek, hová menjenek, kinek keressék a barátságát.

Megszokták egymást, a tréfás ugratásokat, melyek azonban nem bántottak, sértettek soha, csak szórakoztattak.

Egy dologban feltétel nélkül megegyeztek. Gyűlölték a gonoszágot, az aljasságot, és ahol tehették, irtották, útját állták, és az ő sajátos módjukon büntettek is.

Mert az biztos, hogy ha ők hárman a gyilkos rablóbanda nyomába szegődtek, akkor a banditák már érezhették nyakukon a kötél szorítását.

Harmadik társuk eddig hallgatott, ám most megszólalt:

– Hogy mulatnak-e rajtunk vagy sem, az mindegy. De hogy roppant kíváncsiak ránk, az biztos. Nézzétek, hogy suttoznak összebújva.

– Ismerősök – jegyezte meg Sam. – Ezek követték a német karavánt, amely előttünk haladt. Sőt, az egyikük még a közelébe is merészkedett, és alaposan kifaggatta a hajcsárokat.

– Lehetséges, hogy igazad van, öreg Coon!⁷ – bólíntott a másik hosszú, aki, egyébként a Dick Stone névre hallgatott. – Ám az is biztos, hogy váltanunk kell velük néhány szót, ha már ennyire érdeklődnek irántunk.

⁷ racoon, a mosómedve kedveskedő rövidítése

- A „hóják” lennének? – tűnődött Sam.
- Azok eggyel többen vannak, mert ahogy számolom, csak tizenegy fickó üldögél az asztaloknál.
- Meglehet, pajtás, de a hiányzó meg bent pusmog a kocsmárossal. Nagyon fontos, főleg titkos dolgokról beszélhetnek. Szeretném tudni, ki lehet a tizenkettedik.
- A banda vezére, Buttler. Többet azonban nem tudunk róla. Lehet a csapatból bármelyik – vélekedett Dick Stone.
- De nyilvánvaló, hogy a főnök vonul vissza tanácskozni azzal az ír gazfickóval! Megtudjuk, fiúk, higgyétek el!
- Majd csak úgy megsúgják neked! – szolt közbe Will Parker. – Sokkal óvatosabbak.
- Bíz csak rám, pajtás. Legalább meglátod, hogyan beszél egy ravasz magunkfajta az ilyen útonállókkal.
- Azért csak vigyázz! Sokan vannak...
- Csak nem hiszed, hogy birokra kelünk velük? Merő ostobaság lenne, hisz pillanatok alatt legyűrnének. Csellel, ravaszsággal próbálkozunk majd, az illik hozzánk a leginkább.
- El akarod kapni őket?
- Butákat kérdezel! Majd fél éve szegődtünk a nyomukba, azóta követjük a bandát fél Arizonán át. Most végre elérhető közelségbe jutottunk hozzájuk. Már csak nem torpanunk meg az utolsó pillanatban?... Meg azután épp elég vér tapad a kezükhöz! Emlékezzetek Harwood farmer esetére. Embertelen módon mészárolták le a családjával együtt. Barátom volt... – tette még hozzá elkomorodva, és hirtelen a mindig nevető arcvonások kegyetlen, bosszúálló kifejezést öltöttek.
- Nem lőhetjük halomra a gazfickókat!...
- Hogyan is tehetnénk? Az közönséges gyilkosság, bármennyire is megérdemelnék, és még kedvem is lenne hozzá. Óvakodunk majd az erőszaktól. Igyekszünk a fővárosba betereelni őket, ahol a bíróságon csak akad egy-egy kötélдарab mindannyiuk számára.

– Tizenkét jól felfegyverzett bandita...
– Bízhatok rám! Csak akkor avatkoztatok közbe, ha veszélyessé válna a helyzet. Egyébként legyetek nagyon figyelmesek, és játsszatok a kezemre.

– Zöldfülűnek adjuk ki magunkat? – kérdezte Dick Stone.

– Igen. De ez csak nekem esik nehezemre, mert ti egyébként is annak látszatok. Hihihih! De nézzétek csak, hogyan mulatnak odaát Maryn, az öszvéremen!

– Hát, mit mondjak, nem valami szépség!...

– Meglehet. Azonban okos, tapasztalt, hűséges. Több alkalommal megmentette már az életemet.

– Hasonlóan Lidyhez – vetette közbe Will Parker.

– Ahogy mondd, pajtás! Öreg, kiszolgált jószág, mégsem adnám egy tucát új, csillogó puskáért – simogatta meg szeretettel a melléje támasztott fegyvert. Ti négyen tartoztok hozzám, a szívemhez nőtetek: Dick Stone, Will Parker, Mary és Lidy. A család teljes, nem hiányzik belőle senki.

A kis ember szeme csaknem könnybe lábadt a beszédje végén. Mélységes szeretet, ragaszkodás, megbecsülés hatotta át szavait. Azon meg ne csodálkozzunk, hogy becézve szólította az öszvért és a puskáját. Szokás ez a Nyugat vadászainak körében, nincs rajta mosolyogni való. Gyakran kóborolnak a végtelen prérin a Sziklás-hegység vadonában magányosan, társtalantul, és bizony jó tudni, hogy a hátrasra lehet számítani a bármikor bekövetkező veszélyes helyzetekben.

Ők hárman pedig ennek a tájnak a fiai voltak: bátrak, elszántak, igazságért küzdők, bármilyen helyzetben.

Sam jóslata hamar beteljesült, mert az ajtóban megjelent Buttler, a héják bandavezére, és a három baráthoz lépett. Megállt az asztaluk előtt, kihúzta magát, és bántó fölénnyel mondta:

– Érdekes figurák vagytok, már-már nevetségesek!

– Mit tehetnénk? – bólogatott Sam szomorúan. – Azt viseli az ember, amit a sorstól kapott.

– Hát, titeket alaposan felcicomázott! – folytatta, Buttler, társai durva röhögése kíséretében. – Ilyen különös a nevetek is?

– Bizony... – felelt a kis vadász szerényen. – Engem Grinellnek hívnak...

– Én meg Berry vagyok – vallotta be félénken Dick.

– White... – fejezte be a bemutatkozást csaknem remegve Parker.

– Mivel foglalkoztok?

– Vadászok vagyunk! – vágta rá nagy büszkén Sam.

– Úgy!... Szép mesterség. Hány vadat lőttetek már eddig?

– Egyet sem! Törvetéssel akarunk kezdeni, mert úgy leginkább épségben marad a prém.

– No, ebben igazad van, Grinell uram – helyeselt gúnyosan a bandita. – Csak hát ehhez csapdákra van szükség, sokra, jó erősekre. Én meg ennek nem látom a nyomát nálatok.

– Tucsonban akarunk vásárolni.

– És ha nem kaptok?

– Akkor megszólalnak a puskáink, és vadászattal kezdünk.

– Elmondanád, hogy milyen vadra számítotok? – hangzott a kérdés gúnyosan.

– Főként hódra, de ha utunkba kerül, a medvét sem hagyjuk futni! – felelt a kicsi merészen.

– Akkor is, ha az grizzly?

– Na és? Azért, mert az kicsit nagyobb a többinél...?

Erre már Buttler a lábszárát csapkodva hahotázott, míg a másik asztalnál ülő banditák egyenesen fuldokoltak a röhögéstől.

– Hát persze! Meg azután szürke!... – tette még hozzá a bandavezér, ezúttal már szemét törölgetve. – Eddig mivel foglalkoztatok?

– Ruhakereskedésünk volt Castorville-ben.

– Tehát szabók vagytok? Igazatok lehet, mert úgy hírlík, hogy az e szakmát űzők csoportjából kerülnek ki a legjobb vadászok.

Az utolsó szavakat már úgy lökte ki magából, mert féktelen jókedve teljesen magával ragadta.

– Ezt hallottuk mi is – bólogatott a kis emberke. – Ezért mertünk nekivágni a Nyugatnak.

– Meg azután azért, mert csődbe mehetett az üzlet – komolyodott el a bandita. – Nem értettetek hozzá, balga módon vezettétek, és most hátrahagyva az adóságot, megléptetek.

– Mi és az ostobaság? – háborgott Sam Hawkens. – Hogyan tételezhet fel ilyet rólunk, sir? Elismert mesterek vagyunk, és felszerelés mellett pénzzel is elláttuk magunkat az új vállalkozáshoz.

Az utolsó szavaknál felhajtotta agyonfoltozott kabátját, és széles bőrvére csapott.

– Van tartalékunk bőven – jelentette ki magabiztosan –, még csak takarékoskodnunk sem kell.

A bandita szeme felvillant, és ebben a pillanatban valami ragadozó madárhoz hasonlított az arca. Ám visszafogta magát, és egykedvűen folytatta:

– Jó, jó. Csak hát a vadászat költséges mesterség. Nem lehet nekiindulni néhány dollárral...

– Mi az, hogy néhány?... – méltatlankodott a kicsi. – Kétezer!

– Könnyelműek vagytok. Ennyi pénzzel nem tanácsos csavarogni ezen a vidéken.

– Indiánok?...

– Velük is számolni kell. Bár őket nem érdekli a pénz. Én inkább a gonosz emberekre, útonállókra gondoltam. Ők azután kíméletlenek...

– Hárman vagyunk, sir! Szeretném látni azt a haramiát, aki belénk merészelne kötni. Kitűnő fegyvereink vannak...

– Ezek? – nézett megvetően Buttler a padhoz támasztott puskákra. Azt hittem, kapanyelek. De adjátok már ide, megmutatnám a pajtásaimnak is.

Azzal meg sem várva a három ember beleegyezését, magához vette a fegyvereket, átsétált velük a bandához.

Vaskos megjegyzések hangzottak el, felharsanó röhögés közepette, amint a csirkefogók vizsgálgatták a szemre valóban nem mutató mardályokat. Amikor már kiszórakozták magukat, vezetőjük visszavitte a három barát fegyvereit.

– Kitűnő szerszámok, mes'surs! – nyújtotta át őket. Talán még ágyúnak is megtennék. Csak hát a tüvel könnyebb eltalálni a cérnaszálat, mint ezekkel a puskákkal leteríteni a futó vadat. Bár, ahogy elnézlek titeket, beszéljünk csak a mozdulatlan célról. Mondd csak, Grinell pajtás, eltalálnád azt a távoli kunyhót, lehet ide vagy kétszáz méter?... – mutatott egy félreeső, rozoga kalyibára.

– Akár az ajtókilincset is, sir, vagy a hüvelykujját, ha odatartja! Nekem ez nem távolság! – hetvenkedett a köpcös.

A Vadnyugat fegyver nélkül elképzelhetetlen. Használatát pedig már gyerekkorában megtanulja mindenki. Érthető, hogy az itt élők körében gyakran akadnak lövészmesterek, kikről legendák keringenek, mert golyójuk soha nem téveszt célt.

Élményszámba megy a lövészet. Meg is ragadnak minden alkalmat, hogy ennek a szórakozásnak hódoljanak. A fogadás pedig a játék velejárója, és előfordul, hogy esetenként jelentős összegek vándorolnak egyik zsebből a másikba.

Hangos üdvrivalgás tört ki a héják körében a vita hallatán. Sejtették, hogy remek szórakozás következik, amely ezen a tájon a legizgalmasabb, hiszen vezetőjük céllövészetet akar rendezni.

Ekkor odalépett a beszélgetőkhöz a kocsmáros.

– Mes'surs – szólt –, ha lövöldözni van kedvük, javasolnék valamit. Hagyják azt az összeomlás határán álló építményt. Nincs egy ép oldala, alkalmatlan céltáblának. Van itt más megfelelő hely erre a célra, mondjuk a lakóház... – Azzal felszólította a társaságot, hogy kövessék. Átmentek a kocsmára

hátsó oldalára, ahol jókora kert volt, de hanyag, gondozatlan állapotban. Látszott, hogy nincs, aki művelje. Földjét felverte a gaz, a dudva, egykori kerítéséből pedig már csak alig látszott valami.

Egy szorgos, hozzáértő gazda keze nyomán itt megtermett volna minden a család részére. Ám mérhetetlen balgaság lenne feltételezni a Paddyról, hogy valaha is szeretett dolgozni, a kertészkedésről már nem is beszélve.

A deszkaháznak a kert felőli oldalán jókora ablak nyílt. Jószérével nem akadályozta a versenyt, de a célzást némiképp zavarta.

A fogadós segített a dolgon.

Hatalmas deszkatáblát cipelt elő, letakarta vele a nyílást. Közben arra is maradt ideje, hogy bezavarja a faluba a néger szolgálot.

– Ne lábatlankodj itt, ahol majd golyók röpködnek!

– Kiáll velem egy próbára, Mr. Grinell? – érdeklődött a tramp⁸ – ezúttal már valamivel barátságosabban.

– Miért ne? – vont vállat a kis termetű vadász. – Főleg, hogyha némi hasznom is származik belőle.

– Pénzre gondol?

– Mi másra?... A golyót nem adják ingyen.

– És biztosra veszi, hogy nyerni is fog? Elárulom, hogy jó puskásként tartanak számon.

– Az én hírem még várat magára, de azért igyekszem megszerezni. Célozni én is tudok! – jelentette ki önérzetesen Sam.

– Szabó létére nem szenved önbizalomhiányban. De lásunk hozzá! Elsőként állapodjunk meg a feltételekben. Két-száz lépés távolságról lövünk, a tét meg egy dollár. Megfelel?

– Tökéletesen, sir – bólintott a kicsi –, de azért valami cél-tábla nem ártana...

⁸bandita, gazfickó, útonálló

– Hozok egy papírlapot – készségeskedett a kocsmáros, és besietett a házba.

Rövidesen előkerült, egy tenyéryi kartondarabot szorongatva. Felerősítette az ablakot takaró tábla közepére, és széles mozdulattal, mély meghajlás kíséretében rámutatott:

– Parancsoljanak az urak!

– Nagyszerű! – mondta Sam. – Én meg kimérem a távolságot.

– Ohó, barátom, ez úgy nem lesz jó! – tiltakozott Buttler.

– Az ön léptei alig felét érik a szokásosnak. Ehhez magasabb növésű ember kell.

Végül Dick Stone vállalta a feladatot, ezt a bandita is jóváhagyta.

Will Parkernek adták oda a fejenként az egy-egy dollárt, majd sorsot húztak. A választás elsőként a bandavezérre esett.

Gyakorlott mozdulattal emelte vállához a fegyverét, beszorította a vállhajlatba, fejét ráhajtva a fegyver tusára rövid ideig célzott, és már csattant is a lövés.

A banda tagjai örvendező kiáltásba törtek ki. A papír jobb alsó sarkán még ilyen távolságból is jól látható lyuk sötétlett.

Most következett Sam.

Ő már hosszabban készülődött. Eligazította csizmájával a talajt, néhány fücsomót oldalra rúgott, majd két pipaszár lábát széjjelrakva, kicsit görnyedt tartással elfoglalta a helyét. Ha gépet adnak a kezébe, inkább fényképésznek nézne ki.

Most a vállához illesztett fegyvert oly módon ragadta meg, mintha belekapaszkodva támaszt keresne, nem pedig célozna vele. A jobb szemét jó előre behunyta, de hamarosan rájött, hogy a másikat kell. Teste jól láthatóan imbolygott előre-hát-ra, míg szeme a kartonlap közepét kereste.

Készülődését élénk hahota követte a héják részéről. Még a kis ember társai is elmosolyodtak, holott ők biztosra vették társuk sikerét.

Ismerték pajtásukat, tudták, hogy céllövésben Dél-Arizonában aligha akad ellenfele.

Eldördült a mordály.

Az eredményre meg bármit lehetett mondani, csak azt nem, hogy várható volt. A fegyver ugyanis a dörrenéssel egy időben messze kirepült a gazdája kezéből, aki utána fájdalmas arccal tapogatta vállát és jobb állkapcsát.

– Rúg? – kérdezte kaján részvétellel Buttler, miközben társai körében az előbbi hahota már durva röhögésbe csapott át.
– Úgy látszik, Mr. Grinell, a maga fegyvere veszélyesebb a lövőre, mint a célra.

– Pofon csapott az átkozott! – siránkozott a köpcös, fájdalmas kifejezéssel az arcát tapogatva.

– Veszélyes szerszám! – tódította a bandita. – Jó lesz vele vigyázni. De menjünk, keressük meg a golyó helyét, mert a papíron mintha nem látnám.

Elindultak az épülethez, miközben a héják vezére átvette a pénzt Will Parkertől. Bizony jó ideig kellett kutatniuk, amikor az egyik tramp felkiáltott.

Megtalálta a becsapódás helyét.

A papírlap szélétől balra, közel másfél lábnyira látszott a lyuk a deszkában.

Miután lecsendesedett a féktelen jókedv, Buttler ellenfeléhez fordult:

– Folytatjuk, Mr. Grinell? A házat már eltalálta, hátha a továbbiakban szerencsésebb lesz.

– Yes! – bólintott Sam.

Ám a vadász következő lövései sem érintették a célt, hanem a deszkát találták el ugyanott, ahol az előbb. Látszott, hogy a kis ember egyre dühösebb lesz, míg végül kifakadt:

– Ez azért van, mert rongyos egy dollár a tét!

– Hát mennyi legyen? – nevetett a bandita.

– Amennyit ön tesz.

– Mondjuk húsz?

– Felőlem...

Sam ezúttal is vesztett, és ugyanoda lőtt, ahová eddig.

– Még továbbra is emeljük a tétet, Mr. Grinell? – érdeklődött Buttler csúfondárosan, miközben elégedett pillantásokat vetett társaira.

– Yes! – hangzott a válasz. – Egyszer csak sikerül...

– Ötven?

– Yes!

– Talán inkább száz, az már komolyabb?

– Azt már kicsit soknak tartom – csóválta meg fejét a vadász. – No, nem magam miatt, mert én biztosan célba találok, hanem sajnálnám megfosztani önt ekkora összegtől, Mr... hogyan is hívják, sir?

– Buttler – válaszolt a tramp, megfélemlítve az óvatosságról a hirtelen kérdés hallatán. Ha maradt volna ideje, bizonyára más nevet mond, hisz bőven volt oka rá, hogy titokban tartsa a sajtóját.

Sam Hawkens csele ezúttal is bevált.

– Szóval soknak találom, Mr. Buttler. Gondolja meg, mekkora összeg!

– Lári-fári! Fecsegés! Úgy tesz, mintha sajnálna, pedig csak nincs bátorsága letenni az összeget!

– Egy szabó soha nem gyáva!

Átadták a pénzt a hosszú vadásznak, és most is a banda-vezér lőtt elsőként. Kicsit gondosabban célzott, noha biztosra vette, hogy a versenyzőtársa ezúttal is elvétí a célt.

A túlzott igyekezet megbosszulta magát. A golyó nem érintette a papírt, hanem közvetlen a széle mellett csapódott a táblába. De még így is nyerni fog, biztatták magukat.

Most célzott Sam.

Na, de hová?

Mintegy másfél lábnyira, jobbra a céltáblától.

– Mi ütött magába, Mr. Grinell? – hökkent meg a bandita.
– Így legfeljebb csak a ház sarkát találja el!

- Várjuk ki a végét! – mosolyodott el Sam magabiztosan.
- Sajátosan viselkedik a puskám, most kezdem kiismerni.
- Hát eddig még nem lőtt vele?
- Hogyan tehettem volna? Néhány napja vásároltam csupán, igaz, jó drágán. De azt állította a kereskedő, hogy a Vadnyugat legjobb fegyverét tartom a kezemben.
- Okos ember lehetett, akár csak maga, Mr. Grinell – bólogatott gúnyosan Buttler. – Azért magyarázza meg, miért akar löni a papírtól ilyen távol, amikor az a cél?
- Alkalmazkodom a puskám természetéhez – magyarázta a kicsi. – Ha a kartonra irányzok, balra megy a golyó. Megpróbálok annyival jobbra tartani, hátha úgy találok.
- Örültség!
- Igen, de nem részemről, hanem a fegyverem részéről. No, de lássuk!
- Eldördült a lövés. A golyó meg... ilyen csodát... közepén találta el a papírlapot.
- Látja, sir? – nevetett a kis vadász. – Nekem lett igazam! Nyertem, ide tehát a száz dollárt Mr. Buttler!
- A bandita vonakodott fizetni, de csak meggondolta magát, és tárcáját el sem téve kérdezte:
- Abbahagyjuk?
- Ahogy gondolja, sir...
- Maradjon a tét?
- Felőlem...!
- Vagy legyen kettőszáz?
- Elfogadom! Pajtásom, Mr. Berry lesz a bíró, nála helyezük letétbe a pénzt. Új papírt szegezünk fel, és egy pontot teszünk a közepére. Akinek közelebb csapódik be a golyója, az nyer.
- Egyetértek! – helyeselt a bandavezér. – Azzal a különbséggel, hogy ezúttal nem kétszáz, hanem háromszáz lépésről lövünk.

– Onnan én nem a pontot, hanem a papírt sem látom – méltatlankodott az apró termetű.

– Annál értékesebb lesz a győzelem! – vigyorgott a bandavezér gúnyosan. – Rajta, Mr. Grinell, ne húzzuk az időt!

Sam átadta a pénzt Dicknek, aki az előbb Berryként mutatkozott be. Buttlernél nem ment a dolog olyan simán. Kiderült, hogy nincs nála annyi pénz. A hiányzó részt a banda tagjaitól szedte össze, akik morogva, kényszeredetten álltak csak kötélnek.

Valahogy megrendült a bizalmuk a főnökben.

Többen rá is szóltak vezérükre, amint felemelte a fegyverét.

– Célozz gondosabban, mint az előbb!

– Pofa be! – mordult rájuk. – Csak nem tesz túl rajtam egy szabó!

– No, és az előbb?...

– Szerencséje volt, semmi több!

Hosszan, gondosan célzott. Látszott rajta, hogy biztosra megy. El is találta a golyó a papírt, igaz, nem a közepén, hanem a ponttól két-három hüvelyk távolságra, balra. Nem kis teljesítmény háromszáz méterről.

– Pompás! Nagyszerű! – ujjongott a banditák tábora. – No, ezt pipáld le, szabómester, ha tudod! – biztatták a kicsit harsány röhögés közepette.

Most következett Sam. Rövid ideig vette célba a táblát, és már csattant is a lövés. Nyomában szörnyülködő, mérgelődő kiáltások harsantak.

A golyó a papír közepébe rajzolt pontba csapódott!

– Tedd el gyorsan a pénzt, pajtás – lépett a győzteshez Dick Stone. – Mert ha nem sietsz, örökre lemondhatsz róla!

– Átkozott szerencsed van! – fuldoklott a bandita a dühtől. – Az életben nem láttam halmozódni ennyi véletlent!

– Hát, nélküle nem lehet megnyerni egy fogadást – tódította a vadász.

– Én azonban veled álltam ki, nem a szerencsével! – harsogta Buttler. – Vissza a pénzt, nem te nyertél, hanem a véletlen!

Az előbbi vidám, hangoskodó zsivaj egy pillanat alatt egyszerűen életveszélyessé vált. Fenyegetően vették körbe a banditák a három barátot, akiknek a helyzete egyre reménytelenebb lett.

Ilyen túlerővel szemben?...

– Ohó, Mr. Buttler – tiltakozott a vadász. – Nagyon félreértett. Amikor én a szerencséről, a véletlenről beszéltem, az a fegyveremre vonatkozott. Hiszen abból repült ki a golyó, ami célba talált. Ha tehát úgy érzi, hogy önnel jogtalanság történt, akkor forduljon a puskámhoz.

Sam széttárt karral, nagy nyugalommal magyarázkodott. A tramp pedig elhűlve bámulta. Képtelen volt eldönteni, hogy a fura kis emberke most komolyan beszél-e, vagy pedig ugratja.

Viselkedése azonban jó adag bátorságról árulkodott.

– Bár én az ön helyében, sir – folytatta Sam – óvakodnék kikezdeni egy ilyen szeszélyes mordálllyal. Ettől bármi kitelik... hihihih!

A szavak már csaknem fenyegetően hangzottak a kis ember szájából, bár élüket jelentősen csökkentette a sajátos nevetés.

– Tréfát űz velem, Mr. Grinell?

– Mi, akik az emberek öltöztetésével foglalkozunk, soha nem vetemednénk ilyesmire!

– A szerencse, a véletlen gyakori vendég maguknál?

– Jön, ha szükség van rá – vont vállat Sam. – Próbálkozunk még egyszer, sir?

Oly kedvesen, jámboran tette fel a kérdést, hogy a héják vezérének is fennakadt a szeme.

– Fogadjon a Sátánnal, de ne velem! – mérgelődött a bandavezér, és titokban szemével odaintett az embereinek, hogy maradjanak veszteg.

De hirtelen egy új, nem várt szereplő jelent meg a színen.

Mary, a kis vadász öszvére nem tudta elképzelni, hogy hova tűnt gazdája ilyen sokáig, miközben dörögtek a puskák. Először csak a fejét dugta ki a ház sarka mögül, majd látva, hogy nincs baj, előtrappolt. Gazdájához ment, és kedveskedve dörzsölte pofáját a vadász fejéhez, és sikerült is neki levenni a kalapját.

Buttler, hogy levezesse ingerültségét, minden dühét a kis jószágra zúdította.

– Utálatos egy jószág! – hörögte a tramp, és alaposan oldalba csapta az állatot. – Nem vennék már be a vágóhídra sem. Ilyen ronda teremtés csak vízözönből maradhatott ránk.

Ám az figyelembe se vette.

Újabb ütést akart mérni az öszvérré, de az állat számított rá, és félreugrott.

– Azért van neki egy nagy előnye – jegyezte meg a kicsi.

– Ugyan, mi lehet az? Ilyen ocsmány külső sok észet nem takarhat.

– Hát számolni valóban nem tanult még meg – nevetett a vadász –, viszont csak engem hajlandó megtúrni a hátán.

– Ez a kecskebak? Összeroskad, ha csak ránéz is valaki.

– Lehetséges. Eddig is képzett lovasok kísérleteztek vele, de nem sokáig maradtak a nyeregben.

– Azt akarja mondani, Mr. Grinell, hogy magamfajta ne is próbálkozzon? – kérdezte mérgesen a bandita, felbőszülve a vadász lekicsinylő szavain.

– Ha jót akar, Mr. Buttler, akkor eláll az ilyen szándékától. Könnyen ráfizethet. . .

– Tíz dollár, és pontosan tíz percig lovagolok ezen a szörnyetegen! – jelentette ki a bandavezér. – Áll a fogadás?

– Legyen az óhaja szerint, de a végén ne tegyen szemrehányást!

Ismét Dick lett a döntnök, majd a tramp gyakorlott mozdulattal az öszvér hátán termett.

Mary csodálkozott, de mozdulatlanul állt, várva, hogy mi fog történni.

– Szólhatok az állathoz, sir?

– Felőlem! Akár egy litániát is elmondhat neki. Az óra viszont ketyeg!

Sam az öszvér fülébe súgott néhány szót, majd hátralépett.

Az öszvér még mindig nem mozdult. Buttler kezdte elveszíteni a türelmét, és csomóba fogott kantárral hatalmasat csapott az öszvér tomporára.

– Három perc már eltelt! – kiáltott valaki a héják közül.

A szavak akár sürgetésnek is elkelttek. Legalábbis a bandavezér annak vette, mert újabb ütéshez készülődött. Ám erre már nem került sor.

Mary hátracsapta füleit, kicsit megrázkódott, majd akár egy gumilabda, magasba ugrott mind a négy lábával. Visszaesve a földre a mellső lábaival fogott talajt, de folytatva a mozdulatot, térdre rogyott. Ugyanakkor a hátsókkal kirúgott a levegőbe.

A tramp elveszte az egyensúlyát, az állat fején át széles ívben bukfencezett le az öszvérről, és mozdulatlanul terült el a porban.

Cimborái közül többen hozzáugrottak, de vezérük elkergette őket.

– Hagyjatok, semmi bajom! – hörögte dühödten. – Ez a pokolbéli sátán!... Mi a fenét súgott a fülébe? – rivallt Samre.

– Figyelmeztettem, hogy vigyázzon önre – felelt a kicsi –, mert lehet, hogy nem gyakorlott lovas ül a hátán.

– Ilyet mondott rólam? – harsogta Buttler. – No, megmutatom én mindjárt ennek a bestiának, hogy ki itt az úr!

Azzal a vendéglőshöz fordult:

– Adj húsz dollárt!

– Ismét fogadni akar, sir? – aggályoskodott az ír kocsmáros.

– Miért? Mit vártál?...

– Félek, hogy ugyanúgy veszít, mint eddig...

– Te ne foglalkozz ezzel, hozd a pénzt!

Újabb próbálkozás következett, majd utána egy harmadik, az eredményük az elsőhöz hasonlóan végződött.

Az utolsó kísérlet után a bandita már tovább hevert a földön, és csak nagy sokára, csontjait tapogatva tápászkodott fel. Mindenki azt várta, hogy szitkozódni, üvölni fog, talán még az állatra is rátámad.

Az öszvér is hasonlóképpen vélekedhetett, mert gyorsan visszahúzódott a ház ellenkező oldalára.

De nem így történt. Buttler odasétált a három pajtáshoz, majd Samhez fordulva, egyszerű társalgási hangon jegyezte meg:

– Úgy látszik, ma nem sikerül nekem semmi! – miközben arcvonásai kényszeredett mosolyra húzódtak. – Ti viszont hárman különös fickók vagytok. Ennek ellenére hazudnék, ha azt állítanám, hogy nem tetszettek nekünk. Megtudhatnánk, hogy hová készültök, mi a tervetek?

Tartotta magát, visszafogottan beszélt, de a szeme gyűlöletről és bosszúról árulkodott.

A higgadt szavak azért hatással voltak mind a két csoportra. A vadászok úgy vélték, értelmetlen tovább feszíteni a húrt. Barátságos szóval talán többre mennek.

A héják is megnyugodtak, bár már többnek a keze fegyvert szorongatott. Látták a vezérükön, hogy csak taktikát változtatott, és tervez valamit, mert esze ágában sem jutott futni hagyni ezt a három kelekótyát. Megérzésüket segítette Buttler figyelmeztető pillantása, melyet a vadászok közül csak a kicsi vett észre.

– Keresünk majd egy üzletet a fővárosban, mint már említettük – válaszolt a tömzsi jámboran –, és kiegészítjük a készleteinket.

– Rögtön indultok, vagy csak később?

– Szeretnénk pihenni egy kicsit, és holnap szürkületkor felkerekedünk.

- Élelem dolgában hogy álltok, Grinell uram?
 - A vége felé járunk.
 - Ebéd?...
 - Inkább csak reggeli, az is szűkösen. Azt reméltük, hogy ebben a kocsmában kapunk valamit.
 - Hát itt ne reménykedjete a komisz brandyn kívül egyébben – rázta meg fejét a bandavezér. – Lenne viszont egy javaslatom, már ha elfogadjátok.
 - Hallgatjuk, Mr. Buttler!
 - Meghívunk titeket egy finom, kiadós vacsorára.
 - Pompás ötlet! Húst szerezni azonban...
 - Ezt csak bízzátok ránk! Számíthatunk rátok?
 - Egy feltétellel, uram!
 - Nocsak, mondd!
 - A welcome drinket⁹ mi álljuk! És mivel egy szabó sohasem kicsinyes, pohár helyett egy üveg brandy várja az urakat, fejenként. Reméljük, hogy szívesen fogadják majd...
- A szavait követő lelkes hangzavar bizonyította, hogy ennek a garázda társaságnak mindene az ital, főleg, ha ingyen jutnak hozzá...
- Hát, sejtettem én, hogy rendes fickók vagytok! – bólogatott elégedetten a tramp.
 - Mikorra jöhetünk? – érdeklődött Sam.
 - Ha megkaptuk a húst, értesítünk benneteket.
- Ezután a két csoport elvált egymástól. A dolguk után láttak, és bár szívélyes hangulatban távoztak, mindannyian biztosra vették, hogy a fogadások valós eredménye még hátra van.

⁹ vendégváró ital